

SARA CATE

PRAISE

Dicsérij!

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

Ő EGY IGAZI JÓ KISLÁNY, DE MOST A ROSSZ FÉRFIBA SZERETETT BELE...

Miután az exe érzelmileg elhanyagolta és összetörte a szívét, Charlie Underwood másra sem vágyik, minthogy valaki azt mondja, ő is elég jó. Aztán egy új munkahelyen köt ki, ahol a főnöke – szó szerint – térdre kényszeríti. Az Érzéki Játékosok Klubjának tulajdonosaként Emerson Grant pontosan tudja, mit akar, és nem szégyelli a különleges ízlését. De amikor véletlenül azt hiszi, Charlie az új szubmisszívja, majd rájön, hogy valójában a fia exbarátnője, menteni próbálja a helyzetet. Munkát ajánl Charlie-nak a titkárnőjeként, és semmi mást nem akar tőle...

Mégis, most, hogy Charlie betekintést nyert abba, hogy mi lehetne kettejük között, és végre őszinte azzal kapcsolatban, hogy mire is vágyik igazán, egyértelművé teszi: ő Emersont akarja. Talán kétszer olyan idős, és az exének az apja, de ő az egyetlen férfi, aki mindent meg tud neki adni, amire csak vágyik.

DE VAJON MIT TENNE MEG AZÉRT,
HOGY A FÉRFI MEGDICSÉRJE?

18+

© credit: Wander Aguiar

SARA CATE

A USA Today bestsellerszerzője, elsősorban kortárs környezetben játszódó tiltott románcokról ír. A regényei híresek a szívbemarkoló cselekményükről és a zseniálisan megírt, perzselően érzéki, forró szenvedélyről. Jelenleg Arizonában él férjével és gyermekeivel, és idejének nagy részében az irodájában dolgozik legújabb könyvén hűséges goldendoodle-jének társaságában.

TUDJ MEG TÖBBET A SOROZATRÓL:

www.saracatebooks.com

www.facebook.com/PassionValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Ez az első könyv, amit Sara Cate-től olvastam, de ez nagyon gyorsan változni fog, mert csak úgy falom a műveit. Sara említette a regény végén, hogy olyan volt azt megírni, mint egy forró, dögös ölelés, és én is pontosan így éreztem magam, miközben olvastam.”

AMAZON

„Abban a pillanatban, mikor rájöttem, ki is valójában Emerson, a könyv hőse, azonnal izgatott lettem. Annyira tiltott! Annyira helytelen! Annyira türelmetlenné tesz! Máris magamnak akarom!”

GOODREADS

„Hívd a mentőket! Rendeld ide a tűzoltókat! Szerezz néhány extra bugyit! Időzíts be egy kis énidőt! Mert Sara Cate egy kis korkülönbséggel, BDSM-mel és egy tiltott kapcsolattal forrósítja fel a levegőt ebben a könyvben. Emerson és Charlie igazi dögös pár. És imádtam, hogy mennyire érzelmes a történet.”

PP's BOOKSHELF

„Át kell gondolnom az életem ezután a könyv után. A szerzőnek megvan az a csodálatos képessége, hogy vegyen egy fétist, és olyan gyönyörűvé varázsolja, hogy te csak ezen tudj majd gondolkozni. Igen, teljesen odáig vagyok ettől.”

BOOKADDICTSARAH

PASSION
VALOGATÁS

SARA CATE

PRAISE

Dicsérj!

— részlet —

I. szabály: Soha ne tőrj meg egy
seggfej pasit – dobd a lúzert!

Charlie

– MI A FASZ BAJOD VAN, CHARLIE? – csattan fel Beau, amikor meglát begurulni lehúzott ablakokkal. Fogcsikorgatva kiszáll a kocsiból, és bevágom magam mögött az ajtót. Visszapillantok a kishúgomra, aki az utasülésből néz rám, és lenyelem a szégyent, amit afelett érzek, hogy hallania kell, ahogy a hülye expasim letol az új háza előtt a gyepen álldogálva. Meg sem kérdezem, ezúttal mit tettem, mert amikor róla van szó, valahogy mindig, minden az én hibám.

– Baszódj meg, Beau... – motyogom összeszorított fogaimon át. – Csak add ide a foglaló rám eső részét, hogy elhúzhassak innen végre!

Megáll a pickupja és a bejárati ajtó között félúton, egy költöztetődobozzal a kezében.

– Bár visszaadhatnám... de nem voltál ott az utolsó tárgyaláson a tulajjal, úgyhogy apámnak küldték el a pénzt. Tőle kell elkérned.

– Az apádtól? Mi van? Miért?

Beau beviszi az „X-Box biszbaszok” feliratú dobozt a házba, és ledobja a padlóra a tévéje mellé, mielőtt visszatérne a kocsihoz. Egy új lakást bérel a legjobb haverjával, mégis úgy tűnik, továbbra is haragszik rám, amiért szakítottam vele. Beau és én tizenöt hónapig voltunk együtt, amiből hat hónapig közösen béreltünk egy lepukkant lakást, ahol gyorsan megtanultuk, hogy valójában utáljuk egymást. Kiderült, hogy kötöttségek nélkül primán tudunk randizgatni és szexelni, de egy érett, közös lakásban élős kapcsolat már meghaladja a képességeinket.

Csupán három hónapjába telt, hogy megcsaljon – vagyis hogy rajtakapjam, teszem hozzá.

– Igen, Charlie, az apámtól. Ő szerepelt kezesként a bérleti szerződésen, így amikor nem jöttél el felvenni a foglalódat, neki küldték el a pénzt.

– Bassza meg – motyogom. – Nos, sajnálom, hogy nem voltam ott, Beau, de *dolgoztam*. – Figyeltem rá, hogy megfelelően hangsúlyozzam ezt a szót, hiszen én voltam az, aki két melóhelyen is dolgozott, míg ő egy hónapnál tovább egy állást sem volt képes megtartani.

– Az, hogy corn dogot készítesz a görkorporipályánál, aligha tesz téged felelősségteljes felnőtté ebben a kapcsolatban.

– Én legalább ki tudtam fizetni a számlákat.

– Ne menjünk bele megint! – ordítja, miközben lecsapja a kocsni csomagtartóját. Beau-nak nincsenek *dühkezelési* problémái. Egyszerűen csak egy seggfej.

– Te kezdted.

Odapillantok Sophie-ra, aki az autóból követi az eseményeket. Száját összeszorítva, szemöldökét összevonva ül. A pillantása egyértelműen elárulja, hogy a köztem és az exem közt zajló beszélgetés minden pillanatát gyűlöli.

Igazat kell adnom neki. A tizennégy éves húgom már a legelejétől szidta Beau-t. Persze akkoriban még a felhők között jártam, teljesen elvakított a szerelem. Ő – alig tizennégy évesen – immunis volt a száznolcvan centis, izmos, ragyogó kék szemű fickóra, akinek az arcát aranybarna, göndör fürtök vették körül.

– Szóval most mit kellene tennem? – kérdezem, amikor Beau rám se hederítve folytatja a pakolást.

– Hát, ha vissza akarod kapni a pénzedet, gondolom, el kéne kérned apámtól.

– Te nem tudod elkérni nekem?

Valami hülye oknál fogva úgy érzem, én vagyok az idegesítő kettőnk közül. Beau mindig ilyen volt. Megvoltak a módszerei, hogy értéktelennek érezzem magam, és szomjazsam a figyelmét, olyannyira, hogy többet törődtem azzal, hogy neki jó legyen, mint a saját boldogságommal – amivel igen fájdalmasan kellett szembesülnöm, amikor szakítottunk. Néha tényleg nem látjuk a fától az erdőt, ahogy mondani szokták.

– Tudod, hogy már nem beszélek azzal a seggfejjel.

– Szóval a te foglalódat se fogod visszakérni?

– Nem ér annyit – csattan fel.

Követem a házba.

– Nem engedhetem meg magamnak, hogy elveszítsem azt a pénzt, Beau.

Egy hosszú, irritált sóhajt kieresztve felém fordul, és a szemét forgatja.

– Jó. Itt van. – Előveszi a telefonját a hátsó zsebéből, és összeráncolt homlokkal írni kezd valamit. Egy pillanattal később rezeg a telefonom a táskámban. – Az a címe. Intézd el vele!

Aztán egyszerűen csak elsétál, én pedig az állammal a padlón tétovázom.

– Most komolyan? Ennyi?

– Ha tényleg akarnád a pénzt, tegnap találkoznod kellett volna a tulajjal.

– Egy seggfej vagy – motyogom, mielőtt megfordulok, és hagyom, hogy bepakolja a szarjait az új lakásába. Mindent megteszek, hogy ne tűnjek olyan feldúltnak, mint amennyire valójában vagyok, miközben sétálok a feljárón az autóm felé, ahol a húgom vár rám az AirPods-jával a fülében. De ahogy bemászom az ülésre és bezárom az ajtót, érzem magamon együttérző tekintetét. Ráborulok a kormányra, és próbálok megküzdeni a kitörni készülő sírással.

– Beau egy faszkalap – mondja halkan, én pedig elneveitem magam. Ez olyan nagytesós dolog, hogy hagyom káromkodni, amikor velem van. Anyám teljesen kiakad, amikor hall minket csúnyán beszélni, ezért Sophie-nak megengedem, hogy csinálja, amikor kettesben vagyunk. És ebben az esetben nem is vitatkozhatok vele.

– Tudom.

– De legalább végre otthagytad.

– Ja. Azért kár, hogy a pénzt még mindig nem kaptam vissza. – A táskámban kotorászva megtalálom a telefont, és megnyitom a Beau-tól kapott üzenetet.

– Miért nem?

– Mert egy idióta vagyok, és elszúrtam. Szóval most mehetek az apjához a pénzért, és lefogadom, hogy az a seggfej sem esett messze a seggfejfától.

– Akkor menjünk, szerezzük vissza! – válaszolja, és kicsit túl izgatottnak is tűnik attól, hogy megyünk egy kis pénzért egy idegenhez.

– Azt sem tudom, hol lakik a fickó. Nem viszlek el valami gettóba. – Ahogy rákattintok az üzenetben található címre, megnyílik a térképappom, és megjelöl egy, közvetlenül az óceán partján fekvő utcát. – Ez nem lehet.

– Mi van? – kérdezi, közelebb hajolva hozzám.

– Azt írja, hogy a háza az Oceanview városrészben van.

– Menjünk máááááá!

Megint nevetni kezdek, és összekócolom rövid, kifakult kék haját. Még mindig növeszti, mióta múlt nyáron nullással lekapta, szóval most épp csak a füle alá ér.

– Ügyes próbálkozás, te kis törpe, de neked zongoraórád van, és Mrs. Wilcox leszedi a fejem, ha megint elkésel.

Sophie a szemét forgatja és drámaian lebiggyeszi az ajkát, miközben kigurulunk Beau feljárójáról, és elindulunk a helyi középiskola felé, ahol Sophie zongorázni tanul. Egész úton a Beau és én köztem lezajlott veszekedés jár a fejemben, a durva hangnem teljesen beleette magát az agyamba. És összeszorul a gyomrom, ha arra gondolok, hogy most az apjával is balhéznom kell egy sort.

Beau szinte alig beszélt a családjáról, amíg együtt voltunk, és amikor róluk kérdeztem, egyszerűen témát váltott, mintha szégyellte volna őket előttem. Pont elég nehéz volt rávenni az apját, hogy kezesként írja alá a bérleti szerződést, és nem sokkal utána össze is balhézta, onnantól pedig Beau nem volt hajlandó szóba állni vele. Eleinte az apáink iránt érzett megvetés kötött össze minket. És ha Beau apja egy kicsit is hasonlít az enyémre, az egész beszélgetés egy kurva nagy istencsapásának ígérkezik.

2. szabály: Nincs duzzogás.

Emerson

MÍÉRT NÉZ ÍGY RÁM? Ez a fekete hajú, frufus, csodás idomokkal megáldott Bettie Page-hasonmás az asztalom mellett térdel a padlón, és... duzzog. Rubinvörös ajkait összeszorítja, és csak bámul rám, miközben a kávémat iszom. Csupa olyasmit csinál, amit *nem* szabadna.

Figyelemért könyörög, ezt még értem, hiszen pontosan a *figyelmem* az, ami idevonzotta őt. Szó szerint azért fizetek neki, hogy kiérdemeljen egy kis vállon veregetést vagy egy kis megerősítést – és a lényeges szó itt a „kiérdemelni”. Eddig viszont ez a csaj mást sem csinált, csak megalázott engem ezzel a kibaszott színjátékkal, és nagyjából két másodpercre vagyok attól, hogy kivágjam innen. Szó szerint.

Ha a figyelmem akarod, azt ki kell érdemelned. Viselkedj. Tedd, amit mondok. Vagy maradj csendben. És itt nem arról van szó, hogy egy faszfaj vagyok, ez egyszerűen csak egy jelenet,

amit eljátszunk, de ez a csaj nem tartja be a szabályokat. Pontosan tudta, mire vállalkozik, amikor elvállalta ezt a pozíciót.

– A padlót nézd! – parancsolom anélkül, hogy ránéznék.

Elégedetlennek hangzó nyüszítés hagyja el összeszorított ajkait, mielőtt visszafordítja tekintetét a padlóra. Nagyon remélem, hogy nem akar lázadozni, mert az egyáltalán nem az én stílusom, és ezt egyértelműen közöltem a jelentkezési folyamat során is.

A műszakjának következő három órája kibírhatatlan, de úriember vagyok, úgyhogy hagyom, hogy maradjon. Behozza az ebédemet, a combomon pihenteti pazar melleit, amikor felrakom az asztalra a lábam egy unalmas konferenciahívás közben, és még egy simogatást is kiérdemel, mert képes teljesen csendben maradni, miközben megírok egy e-mailt.

Viszont egyre inkább nyugtalanná válik, látszik rajta. A szemem sarkából észreveszem, hogy megint duzzogni kezd, és amikor ránézek, csak a szemét forgatja. Ennyi. Odanyúllok, elkapom az állát, és magam felé fordítom a fejét. A szemei elkerekednek – nagyon feszült lesz.

– Csak nem forgatod a szemed? – sziszegem összeszorított fogaimon át.

– Nem, uram – mormolja, és a hangja rezgésében csipet izgalmat érzek. Micsoda egy ribi!

Ha stílusom lenne a büntetés, mostanra már rég kiérdemelte volna, de még én is tudom, hogy ezt akarja elérni. Szóval ahelyett, hogy a térdemre fektetném, vagy megmondanám neki, hogy szopjon le ezért a bődületes tiszteletlenségért, csak ennyit szólok:

– Állj fel, szedd össze a holmidat! Vizszontlátásra!

– De...

– Vizszontlátásra, Rita!

Elfordulok tőle, és őt teljesen figyelmen kívül hagyva a számítógépemre koncentrálok.

Egy horkantás kíséretében odavágtat a cipőjéhez, belebújik, megragadja a kabátját, majd becsapja maga mögött az ajtót. Ahogy elment, hívom Garrettet.

– Kitalálhatom? Nem tetszett – mondja köszönésképpen.
– Végig duzzogott. A férfiaknak tényleg bejön, ha egy nő állandóan duzzog?

Garrett elneveti magát a vonal másik végén.

– Nekünk nem az jön be, ami a legtöbb férfinak, emlékszel? Persze ettől jóval nehezebb a munkám, de én csak próbálom megtalálni a tökéletes lányt neked, Emerson.

– Kérj elnézést Ritától a nevemben, és soha többé ne küldd ide!

– Úgy lesz.

Egy pillanatra csendben maradunk, miközben átfutom Maggie e-mailjeit a fejlesztők új alkalmazásfrissítéseiről.

– Tudod, ez azért nem igaz – mormogom, miközben végigpörgetem az üzeneteket. Fehér zajt hallok a háttérben, ami azt jelenti, hogy Garrett autóban ül.

– Mi nem igaz? – kérdezi egy másodperccel később.

– Amikor azt mondtad, mi nem azt szeretjük, amit a legtöbb férfi. Szerintem az ízlésünk nagyon is egybevág a többségével. Abban különbözünk, hogy mi nem félünk ezt gyakorolni.

– Nem félünk gyakorolni, egészséges módon.

– Pontosan.

– Holnap küldök egy új lányt – mondja egy kis szünet után.

– Ne fáradj vele!

Bosszúsan fújja ki a levegőt.

– Biztos vagy benne? Feszültnek tűnsz. Jövő héten van a klub megnyitója, le kell nyűgöznünk a befektetőket, a hatóságok pedig itt lihegnek a nyakunkban.

Ez igaz. Feszült vagyok. A Garrett által említett dolgokon kívül még az is ott van, hogy a fiam négy hónapja nem hajlandó felvenni nekem a telefont. De a gondolat, hogy még egy duzzogó szubbal kell találkoznom, jobban kicsapja a biztosítékot.

– Szerintem te magad sem tudod igazán, mit akarsz – mondja szórakozottan, én pedig a kihangosított telefonomra nézek.

– Azt hittem, tudom. Ezek a lányok dicséretre vágynak, de nem akarják kiérdemelni.

– A negatív figyelem is figyelem.

– És tudod, hogy nem szeretem a lázadókat.

– Tudom, Emerson. De muszáj valakinek megadnod az esélyt, hogy lenyűgözzön, mielőtt kitessekeled az ajtón. Hadd küldjek valaki mást holnap! Rengeteg lány van, aki mindenre hajlandó, amit csak kérsz.

– Talán a jövő héten. Hagyd függőben a jelentkezést!

– Úgy lesz.

Miután letettük a telefont, átnyálazom az asztalomon lévő levélhalmazt. Főként szemét, de van egy kézzel címzett boríték, amely felkelti a figyelmemet. Felnyitom, találok benne egy csekket. Kétezer dollárról szól, de a rajta lévő név nem ismerős. A közlemény azt írja, biztonsági foglalo a 623-as lakáshoz.

Beletelik pár pillanatba, amíg leesik, hogy ez Beau címe. Vagy legalábbis az volt. Fogalmam sem volt arról, hogy elköltözött, nemhogy a nekem címzett foglalóról. Nem úgy volt, hogy össze-költözik a barátnőjével?

Azzal, akinek be sem mutatott, annyira szégyelltem engem, gondolkok vissza rá mogorván.

Ez jó hír is lehet. Ha szüksége van a pénzre, el kell jönnie érte. Felkapom a telefonom, és gyorsan megírok egy üzenetet, de próbálok nem annyira kétségbeesettnek tűnni, mint amennyire vagyok.

A tulaj elküldte nekem a foglalódat. Itt lesz nálam. Gyere át bármikor, amikor szükségem van rá!

Persze semmi válasz. Az egész kijelző tele van kimenő üzenetekkel, amelyekre semmi reakció nem érkezett. Legalább az anyjától tudok annyit, hogy él és jól van, így tudok aludni éjszaka. Bár beszélne velem! Úgy tűnik, az egész hetem a csalódottságról fog szólni.

3. szabály: Mindig tedd,
amit mondanak – különösen akkor,
ha egy szexi, milliomos apuci
térdre kényszerít!

Charlie

– EZ NEM LÉTEZIK.

A ház, amely előtt megálltam, egy háromszintes, spanyol stílusban épült villa, gondosan ápolt pálmafákkal, boltíves ablakokkal és macskaköves kocsifelhajtóval.

Esküszöm, irtó pipa leszek, ha kiderül, hogy titokban kőgazdag az exem. Szó szerint a kanapé párnái alól kapartunk ki aprópénzt, hogy Taco Bellt tudjunk venni vacsorára. Nincs az az isten, hogy az apja *ebben* a házban él.

Kimászom a kocsiból, érzem, mennyire kilógok a környezetből ezen az elit, óceánparti környéken. Lesöpröm bársonyszoknyámról a kutyaszőrt, majd felsétálok a gyönyörűen lekövezett lépcsőkön a bejárati ajtó felé. Szó szerint hallani innen az óceánt.

Ez nevetséges.

A csávó valószínűleg az én ezerdolláros csekkemmel törli éppen a seggét.

Megnyomom a csengőt, de körülbelül harminc másodpercig senki sem reagál rá. Általában megkönnyebbülnék, gondolva, hogy nincsenek otthon, és megkímélhetem magam egy kínos beszélgetéstől egy idegennel, de túl csóró vagyok a megkönnyebbüléshez. Kell a lóvé.

Megígértem Sophie-nak, hogy áprilisban elviszem az Anime Festre, és mindjárt itt a születnapja is. És azt sem szeretném, ha örökké az anyám háza mögötti viskóban kellene élnem.

Szóval újra kopogok.

– Jövök! – szól egy kellemes hang, és magas sarkú cipő kopogását hallok a kőpadlón. Amikor kinyílik az ajtó, egy hullámos barna hajú, telt ajkú nő hatalmas kék szemébe bámulok.

– Helló... Mr. Granthez jöttem.

Lefagy, kikerekedik a szeme, tátott szájjal néz rám. Lepillant az órájára.

– Oh, rendben... nem tudtam, hogy ma fog jönni, de nem gond. Jöjjön csak be, jöjjön!

Nem tudta, hogy jövök? Nem mondtam senkinek, hogy jönni fogok. Talán Beau szólt a családjának, hogy talán beugrok majd a csekkért.

– Ön Mrs. Grant? – kérdezem. Beau legutóbb azt mondta, a szülei szétmentek, amikor ő még kisbaba volt, de gondolom, azóta újra megnősülhetett az apja.

Egy kacaj kíséretében megrázza a fejét.

– Te jó ég, dehogy! Én csak segíték ma neki. Nemsokára visszaér, nyugodtan várja meg az irodájában!

– Oké, köszönöm – motyogom, miközben átvezet a hatalmas belmagasságú, márványpadlós, irtó tágas nappalin a túloldalon lévő kétszárnyú ajtó felé. Ez egy nagyobb irodába vezet, amelynek kiugró ablakai az óceánra néznek. Egy

pillanatra elakad a szavam, miközben rápillantok a nyílt vízre.

– Azta... – suttogom, az ajtóban toporogva.

– Nagyon cuki a ruhája – mondja a nő, végignézve fekete összeállításon. Egy áttetsző, fekete, galléros, hosszú ujjú felsőt viselek, fekete bársony ceruzaszoknyát, harisnyát, a fekete Docs bakancsom pedig a hab a tortán.

– Köszí – válaszolom mosolyogva.

– Nagyon más, de azt hiszem, tetszeni fog neki.

– Hogy mi? – kérdezem, de megcsörren a telefonja, így elfordul tőlem. Míg olyan üzleti dolgokról beszél, amikre meg sem próbálok odafigyelni, körbekószálok a szobában, magamba szívva a stílusát. Valami nagyon gyanús, mióta megemlítette, hogy a fickónak be fog jönni az öltözékem. A nők így állnak hozzá ezen a környéken? Mintha számítana a ruháimról alkotott véleménye.

Bármennyire is bizarr volt ez a megjegyzés, az iroda legalább gyönyörű. Ahhoz képest, hogy mennyire rideg és steril érzetet kelt a ház többi része, az iroda padlóját egy pompás, skarlátvörös szőnyeg borítja, a hatalmas mahagóni dolgozóasztallal szemben két sötétszürke fotel áll. A kezemmel végigsimítom az anyagukat.

– Már jön is – löki oda a nő. – Már valószínűleg térdelnie kellene.

Feltételezem, hogy rosszul hallottam, ezért zavartan viszanézek rá, de a nő ekkorra már kisurrant a szobából, bezárva maga mögött a kétszárnyú ajtót.

Most komolyan azt mondta, hogy térdeljek le?

Nagyon fura ez a hely. Örülök, hogy nem hoztam magammal Sophie-t, még akkor is, ha a hely végül nem egy gettó. Közel sem. De már kezdem érteni, miért nem akarta Beau, hogy találkozzak az apjával. Csak vissza kell szereznem a pénzemet, és már itt se vagyok.

Megfordulok, hogy kilépjek az irodából, és megkérdezem a nőt, mi folyik itt, de hirtelen megjelenik a férfi. Ott

állnak az előcsarnokban, látom az ajtó üveglakain át, és beszélgetnek, miközben a nő a kijárat felé tart. Nem tudom megfejtetni, miről van szó, de túlságosan lenyűgöz a férfi, akihez beszél.

Beau apját még csak fotókon sem láttam soha, szóval fogalmam sem volt, mire számítsak, de erre biztosan nem. Magas, nagydarab, napcsókolta bőrrel. Sötét haja kifogástalan stílusban oldalra fésülve, halántékán őszes árnyalatokkal, elől egy őszi tincessel. Mély, tengerészkék, nagyon drágának kinéző öltönyt visel.

Csak a profilját látom, de ennyiből is meg tudom állapítani, hogy hibátlan öltönye és teste tökéletesen illik vonzó arcához. Erős szemöldöke, markáns állkapcsa, nyírt szakála van. Csak bámulok rá, miközben felém fordul, arcom szó szerint felforrósodik a tekintetétől. Gyorsan elfordítom a fejem az óceán felé, miközben ő megindul az iroda irányába.

Amikor belép a szobába, olyan, mintha minden össze-menne. Beleértve engem is. Miután bezárja maga mögött az ajtót, lehámozza magáról a zakóját, és a magas, tölgyből készült fogasra akasztja. A szám kiszárad, szemem végigtapogatja széles vállát és az ing anyagán át is tisztán kivehető hátizmait.

– Helló, Charlie vagyok – kezdem. Kezeimet összekulcsolom magam előtt, nem is értem, miért lettem hirtelen ennyire feszült. Nem szoktam beparázni senkitől.

– A térdedre ereszkedve kellene várnod. Soha ne fogadj állva, amikor belépek az ajtón! És nem beszélsz, amíg azt nem mondom. Amikor hozzám szólsz, uramnak hívsz, semmi másnak. Érthető? – A hangja mély és rideg, mintha egyenesen az óceán mélyéről szólna. Szavai a fülemben csengenek, próbálom értelmezni őket. Testem hirtelen pánikba esik, amikor rájövök, valami olyasmibe sétáltam bele, amibe nem kellett volna.

– Már elnézés? – dadogom. Egy pillanatra megfagy, végignéz rajtam, én pedig hirtelen érzem, ahogy forróság árasztja el a gerincem vonalát.

– Térdre! – utasít. Hirtelen mintha gyomorszájon vágta volna. Rohannom és üvölnem kellene, nem azon gondolkodni, térdre ereszkedjek-e előtte. Egy hímsoviniszta disznó lenne, aki azt hiszi, a nőknek meg kell hajolniuk előtte? És ha már csak a gondolattól is a plafonig szalad a vérnyomásom, miért érzem magam ennyire... beindulva?

– Miért? – kérdezem.

Úgy reagál, mintha legalábbis pofán vágta volna.

– Nos, kell a pénzed, nem?

A rohadt életbe!

Nem, nem! Charlotte Marie Underwood, még csak eszedbe se jusson elgondolkodni ezen! Ez a manipulatív mocskok nem irányíthat téged, és nem kell a szőnyegre térdelned miatta! Ez a te pénzed, és szart sem kell csinálnod azért, hogy visszakapd.

Szemében lobogó tűzzel néz rám, mintha arra várna, hogy engedelmeskedjek. Az agyam minden racionális része azt üvölti, hogy küldjem el a picsába, dugja fel magának, aztán kapja is be... De jelenleg nem a racionális agyam irányítja a cselekedeteimet.

Hanem ő.

Érzem, hogy elgyengül a térdem, el sem hiszem, mi történik. Amikor a padlóra térdelek, arra számítok, hogy végtelen szégyenérzet tölt majd el. Dühöt akarok érezni. Ehelyett bámulok rá és várom, mivel fog most előállni ez a pszichopata.

Nem akarja, hogy... tudod... lefeküdjek vele csak azért, hogy visszakaphassam az ezer dolcsimat, ugye? Azért ott meghúzom a határt.

Azt hiszem.

Igen, igen, mindenképp meghúzom ott a határt.

– Sokkal jobb – mondja kedvesen, amitől furcsa nyugalom árad végig rajtam.

Aztán közelebb lép hozzám, és amikor már csak karnyújtásnyira van tőlem, megérezem parfümjének mámorító illatát. Felfelé bámulok erre a hegy méretű férfira, amikor kinyújtja

a kezét, és végigsimítja az állkapcsomat, keze végül megállapodik az államon.

Hahó, ez nagyon nem helyes, üvölti bennem a vészcsengő. Ez kurvára nem helyes, de hogy a picsába meneküljek ki belőle ezen a ponton? Már itt térdelek.

– Ilyenkor általában azt akarnám, hogy lefelé nézz, de látni akarom az arcod – felfelé billenti az állam, és megvizsgálja az arcom.

Nem kapok levegőt. Nem tudok mozdulni. Nem tudok semmit tenni, mert védtelen prédává váltam. Ő az oroszlán, és én vagyok a szelíd gazella, akinek a torkát harapja éppen.

A vonásai hirtelen elsimulnak, megrándul a szája sarka.

– Csodás.

A szó cseppfolyós mézként csorog végig a gerincem vonalán.

Amikor elengedi az államot, elfordul tőlem, és az íróasztala másik oldalára sétál.

– Hol talált téged Garrett? – kérdezi.

– Garrett? – dadogom összezavarodva. Úgy érti, Beau?

– Megmondtam neki, hogy ne küldjön ma senkit, és neked nyilvánvalóan még van mit tanulnod, de...

Olyan volt, mintha valaki csettintett volna egyet az orrom előtt, és visszahozott volna a hipnózisból a valóságba.

– Várjunk, mi van? – vakkantok a szavába vágva.

Felkapja a fejét, és rám néz, nyilvánvalóan sértésnek vette, hogy volt pofám közbevágni.

– Ki az a Garrett? És miféle tanulásról beszél?

– Mi a neved? – kérdezi lassan.

– Charlotte Underwood. Azért vagyok itt, hogy felvegyem a csekkemet.

– Charlotte? Milyen csekket? – Megrándul a szeme sarka, amikor rájön, hogy valami nincs rendben, majd hirtelen minden magabiztosság és nyugalom leolvad az arcáról, zavart és bocsánatkérő lesz. – Atyaég, keljen fel!

Talpra pattanok.

Figyelem, ahogy a homlokát dörzsölgeti, töpreng, gondterheltnak tűnik.

– Maga Beau barátnője – morogja.

– Ex – javítom ki. Rám pillant egy csipetnyi meglepettséggel az arcán.

– Szakítottak?

Most komolyan *ez* a legfontosabb?

– Igen.

Sóhajt egyet, hátradől a székében, én pedig várom, hogy végre mondjon valamit.

– Csak a csekk felére van szükségem. Beau megadta nekem a címét, és azt mondta, hogy jöjjenek el a pénzért.

Egy pillanatra megrezzen, majd újra a homlokát kezdi dörzsölgetni.

– Természetesen. Mennyire van szüksége?

Figyelem, ahogy az asztalfiókba nyúl, ahonnan elővesz egy csekkfüzetet és egy tollat.

– A fogláló kétezer volt, annak a fele az enyém.

Amikor újra rám pillant, és találkozik a tekintetünk, érzem, hogy megborzongok. Tekintélyt sugárzó a megjelenése, ezt talán tőle örökölte Beau, bár ő erősebbnek tette magát, mint amilyen valójában. Ez a csávó egyszerűen *lehengerlő*, ez tagadhatatlan.

Lefirkantja a csekket, kitépi a helyéről, majd odanyújtja nekem. Gyorsan odalépek és elveszem tőle. Azonnal el kellene futnom. Megkaptam, amiért jöttem, ez a kínos félreértés már a hátunk mögött van, és semmi okom nincs tovább maradni, mégis úgy érzem, a lábam földbe gyökerezett.

– Charlotte, bocsánatot kell kérnem. Attól tartok, valaki másnak hittem, amikor itt találtam az irodámban.

Nem néz rám, miközben beszél, csak kigombolja az ingujját, és elkezdi felhajtani a karján. Teljesen elvarázsol ez a mozgulatsor, és az is, ahogy a szűk, fehér ing mutat napbarnított bőren.

Nyelek egy nagyot.

– Mit hitt, ki vagyok? – kérdezem, és bár tökéletesen tisztában vagyok vele, hogy semmi közöm hozzá, senki nem állíthatja, hogy nem vagyok makacs és vakmerő.

Újra rám emeli a tekintetét.

– Nem fontos.

– Valaki, aki magának dolgozik? Vagy valaki, akit... időnként alkalmaz?

Csak bámul rám, és összehúzza a szemét, amikor rájön, hogy mire célzok.

– Ahogy már mondtam, nem fontos, és értékelném, ha erről nem beszélne Beau-nak.

– Már nem vagyunk beszélő viszonyban, és nem is tervezek ezen változtatni.

Az állkapcsa megfeszül, miközben kiküszködi magából ezt a szót:

– Remek.

Sarkon fordulva az ajtó felé indulok, közben a kezemben lévő csekket olvasgatom, megalázottnak és dühösnek érzem magam. Amikor nyúlnék a kilincsért, Sophie arcát látom magam előtt. Eszembe jut, hogy mindjárt születésnapja van, és hogy mennyire drágák azok az Anime Fest jegyek, és ráadásul ő VIP-belépőre vágyik, mert találkozni akar a kedvenc illusztrátorával.

Szóval megálllok.

Édes istenem, micsoda hülyeség, de meg kell próbálnom.

Megfordulok, hogy újra szembenézzek az emberrel, aki jobban megrémít, mint bárki, akivel valaha találkoztam. És amikor ránézek a férfira, aki a padlótól plafonig erő, óceánra néző ablakok előtt ülve betölti az óriási asztala mögött lévő hatalmas széket, már értem, miért hajlandó néhány nő bejönni ide, és letérdelni előtte. Lefogadom, nincs hozzászokva, hogy visszabeszéljenek, ellenszegüljenek neki, vagy elküldjék a fenébe.

De tartozik nekem. *Kurvára térdre ereszkedtem miatta.*

– Tudja... igazából lehet, hogy mégis fogok találkozni Beau-val – mondom óvatosan.

Rám szegezi a tekintetét, a szemöldökét kíváncsian megemelve.

– Remélem, nem fog véletlenül kicsúszni valami a számon a mai nappal kapcsolatban...

Bátor vagy, Charlie.

A kezem remeg, de nem engedhetem, hogy észrevegye a tétovázásomat, ezért összekulcsolom a hátam mögött. Magasra emelem a fejem, a vállam hátra vetem, és egyenesen a szemébe nézek.

Szó nélkül újra előveszi a csekkfüzetét. Tekintetéből egyből megállapítom, hogy nem valami boldog, de emlékeztetem magam, hogy engem ez nem érdekel. Nem érdekel, ha mérges rám, utál vagy dühítem.

Kivéve, ha mégis. Igenis érdekel, és utálom az arcára kiülő csalódott fintort, amint elkezd írni a következő csekket. De szükségem van a pénzre, és most végre olyan helyzetben vagyok, ahol meg is szerezhetem.

Sophie-ért csinálod, emlékeztetem magam.

– Mi az az összeg, ami emlékeztetné, hogy ne felejtsem el csendben maradni? – kérdezi morogva.

Összeharapom az ajkam. Basszus, fogalmam sincs. Szóval az Anime Fest VIP-belépőinek árát fogom mondani.

– Kettő ötven.

Meglepve pillant fel rám. Túl sok? Túl kevés?

– Kettőszázötven?

Bólintok. Egy pillanatra elmerül a gondolataiban, majd kitölti a csekket. Ismét letépi, majd felém nyújtja.

Gyorsan átvágok a szobán, közben észreveszem, hogyan fürkészi végig a testemet, miközben sietve felé tartok. Elkapom a tekintetét, de a csekket nem engedi ki a kezéből. Ehelyett úgy néz rám, mintha mondani akarna valamit. Várok, remélve, hogy nem akar leállni vitatkozni.

Végül elengedi a papírt.

– Köszönöm.

Bólint, én pedig megfordulok, és kirohanok az irodájából. Meg sem állok, míg el nem érem az autómát. Bedobom magam az ülésre, és kifújom a levegőt, amit eddig bent tartottam.

Lenézek a kezemben lévő csekkekre. Az első ezer dollárról szól, a második ötezerről.

Mi a...

Ez valami tévedés? Újra és újra elolvasom a leírt számot, azon tépelődve, miről maradtam le. Egy pillanatra az is megfordul a fejemben, hogy visszamegyek a házba, és megmondom neki, mekkorát tévedett. Aztán észreveszem a csekken lévő közleményt. Egy telefonszám, utána három betű: ÉJK.

Ezek nem a nevének kezdőbetűi. De a közleményből ítélve azt gondolom, nem véletlenül ezt az összeget adta meg. Szóval nem megyek vissza. Tele van a fickó. Lehet, hogy ötezer dolcsi nekem a lakhatásomat és az Anime Fest jegyeket jelenti, de neki valószínűleg meg sem kottyán.

Izgalmamban visítok egyet, majd a csekkeket a mellettem lévő ülésre dobom, elfordítom a kulcsot, és hazasietek.

Megérte ötezer dollárért megalázni magam? Kurvára igen.